

Sortida al poblat ibèric de plana Basarda

Sortida del Mas Llaurador on deixarem els cotxes. Agafarem el camí anomenat dels eucaliptus, per on passa el GR 92 que ens portarà a Plana Basarda. Visitarem les restes de l'antic poblat ibèric, ple de forats i escalons picats a la roca. Podrem gaudir d'una esplèndida panoràmica de tota la Vall d'Aro, Pedralta, els Carcaixells, Romanyà i els Pirineus. Per baixar farem servir un antic camí carreter que carena tota la serralada, on es poden veure sobre la roca les marques de carros que per allà passaven.

Una ullada a la cova de Roca Tuna o d'en Malallarga ens aproparà un altre cop al final de l'excursió.

RECORREGUT - PUNTS D'INTERÈS

La caminada te uns 6 km i una durada de unes **2 hores i mitja**.

Comencem el recorregut al Mas Can Llaurador. És una masia del veïnat de Sa Tuna documentada des de 1712. Pel costat passa el GR 92.

A 100 m. Enllà del mas agafarem la mateixa direcció del GR 92 que senyalitzat puja al Montclar. El camí gairebé tota l'estona va entre eucaliptus, per arribar finalment a Plana Basarda, turó ben delimitat i amb inclinació a l'est.

La vegetació s'apodera de tota la zona, dificultant l'accés i tapant moltes de les restes de l'antic poblat. Un corriol ens dóna l'accés a una petita cova excavada en la roca, amb moltes pedres que formaven part de la muralla que l'encerclava, de la que encara es poden observar els fonaments.

Diferents passadissos ens porten per un munt de corriols on es troben forats o sitges, excavada a la roca, algunes d'elles plenes d'aigua i d'altres mig enrunades.. Uns estan nets i es veuen be, però d'altres es troben amagats en la espessa vegetació. El més probable és que el seu ús fos per aigua, encara que hi ha qui defensa que s'utilitzaven per emmagatzemar el gra.

En diverses excavacions s'han trobat objectes de ceràmica ibèrica i de l'època romana que estan dipositats en els museus de Llagostera i Sant Feliu. A la part més alta de la muntanya es poden observar escalons picats a la roca. També en moltes parts que envoltaven el poblat es poden observar forats rodons la utilitat dels quals sembla ser la d'aguantar els pals de les tanques que tancaven el poblat.

La vida en aquests assentaments en els inicis, era molt senzilla. Treballaven les terres en les parts més baixes i també vivien de la cacera, els dos mitjans d subsistència principals. Durant la nit, i en cas de perill es tancaven dins el poblat, on podien sobreviure algun temps si eren atacats per altres tribus. Amb la invasió dels romans tots aquests poblats van passar al seu domini.

Cap l'any 1700 aquestes terres es deien "les planes d'en Basart", propietat del mas Basart de Santa Cristina, i més tard de mas Calvet; però contínuament amb el mateix nom. Certament d'aquí es pot pensar que ve el nom de "Plana Basarda".

La baixada la fem molta estona per la carena, per un antic camí carreter, on es poden veure les marques dels carros a la roca. Per un costat tenim els Carcaixells i per l'altre la muntanya de Can Creixell i la serralada de Pedralta. El camí és espès en algunes zones però en d'altres es poden veure magnífiques panoràmiques de totes les diferents valls que ens envolten.

Quasi al final del camí trobem una zona de roques anomenada Sa Tuna, on encarada a en direcció nord-est trobem l'entrada de la cova de Roca Tuna. Coneguda per molta gent per la cova d'en Malallarga, doncs durant molt temps aquest hi visqué en el seu interior. Es tracta d'una cova feta per la mà de l'home, picada a la roca. La seva entrada d'uns 70 cm és completament rodona i dintre té una alçada suficient per poder-hi estar de peu varies persones. La roca és de composició granítica, i la seva forma és d'una sitja ajaguda. El seu origen és probablement una sepultura, que podria ser de l'edat del bronze, prop de 3000 anys. La boca d'entrada presenta un encaix d'uns 10 cm per posar-hi la pedra que feia de tapadora. Al seu voltant s'han trobat restes de destrals de pedra, sílex i ceràmica.

Ja quasi a baix de la vall ens trobem el Menhir de Can Llaurador. Les primeres ressenyes daten de l'any 1677. Aquest tipus de pedra és de granit biotític de grafit i no es troba en el seu entorn, d'aquí la seva importància, donat que necessàriament va haver de ser transportat des d'un altre indret.

Serveix de terme entre Solius i Santa Cristina, i en els llibres consta com "el menhir de Can Llaurador" per la proximitat a la masia del mateix nom i per que ha estat ajagut molts anys.

Es va posar en peu el dia 16 d'octubre de 1994 gràcies a les gestions fetes pel Sr. Albert Gironès i amb la col·laboració d'un grup de voluntaris. Una placa commemorativa en el seu peu recorda la data i el fet del seu aixecament.